

I

Flor van Bakel is de eerste die hoort dat Ricardo van Heusden al een paar nachten zijn bed niet beslapen heeft. Is hij gevlucht, gevlogen, vermist of heeft hij een beter bed gevonden?

Wanneer de telefoon haar wekt uit haar siësta op de bank, duurt het even voor ze weet wie ze aan de lijn heeft.

‘Thomas,’ zeg je, ‘Thomas van Heusden? Wij hebben elkaar nooit ontmoet wel. Oh de zoon uit Australië. Nee, ik heb geen idee waar je vader is. Waarom vraag je dat aan mij, ik ken hem en je moeder Anita van de Hollandse Soos hier. Anita vroeg daar onlangs of we een oogje in het zeil willen houden als zij voor een paar weken terug ging naar Nederland. Hij maakte absoluut de indruk dat hij heel goed voor zich zelf kan zorgen. Heb je de politie ingeschakeld?’

‘Nee’

‘Waarom niet?’

Thomas mompelt wat onverstaanbaars en geeft dan aan dat zijn moeder hem had aangeraden om Flor te bellen.

‘Je moeder zei, dat je mij moest bellen? Ik ben geen de-

tective. Ik geef hier yogales. Ik ben bang dat ik je niet verder kan helpen. Hij komt vast wel weer boven water.'

'Afspreken? Bij mij thuis?

Flor denkt even na, terwijl ze de Mexicaanse deken waar ze zo behaaglijk onder lag op de grond gooit als vloerkleed. Van de Spaanse tegels krijgt ze koude voeten en van die rare vragen van deze Thomas krijgt ze koude rillingen. Aarzelend denkt ze, 'maar niet bij mij thuis.'

'Oké, morgen dan. Weet je het postkantoor in Albir? Als je daar je auto neerzet en je loopt richting zee, dan zit ik op een van de bankjes daar. Ik zal wel een grijs jogging pak aanhebben.'

Terug op de bank denkt Flor nog eens goed na over dit telefoongesprek met deze onbekende man. Misschien is het veiliger om een van de vrienden van de Hollandse Soos te bellen om haar te vergezellen of om haar op een bankje in de buurt in de gaten te houden.

De buurman van de van Heusdens, Hans? Die moet absoluut het een en ander weten van zijn vroegere baas. Daar zou die Thomas beter contact mee kunnen opnemen.

Flor besluit om Jack Fisher, die de bijnaam Anglo Jack heeft omdat hij oorspronkelijk uit Engeland komt te vragen ofschoon die net als zij ook altijd de indruk wekt het liefst met rust gelaten te willen worden. Ze kijkt of ze zijn mobiele nummer heeft.

En anders zou ze, als laatste keus, de stoere Spaanse bouwvakker vriend van haar Nederlandse vriendin Fiona kunnen bellen, de vriendin die haar op hun eerste gezamen-

lijke vakantie naar Spanje zo meedogenloos in de steek liet, maar waardoor Flor wel in één klap haar leven durfde om te gooien en naar Spanje verhuisde en waardoor ze ook haar naam Flora in Flor veranderde, dat zowel bloem, bloesem, als bloei betekent.

‘*Lo siento*, het spijt me,’ zei Fiona destijds toen ze op dag één van hun gezamenlijke vakantie verliefd werd op een Spanjaard. ‘*Lo siento mucho*.’

De twee vrouwen van middelbare leeftijd hadden samen een vakantiestudio gehuurd aan de Costa Blanca. Een woonkamer met een balkon met uitzicht op de Middellandse zee, een kitchenette en een slaapkamer met twee eenpersoonsbedden gescheiden door een tafeltje van ruw hout. Een bankbed in de woonkamer en een televisie met uitsluitend Duitse kanalen. Een prima plek om veertien dagen van zon, zee en strand te genieten voor niet al te veel geld.

Flora en Fiona kenden elkaar van een leesclub in Abcoude. Fiona werkte in het AMC, als verpleegkundige en Flora was bezig met een opleiding tot yogalerares. Allebei waren ze al lang geleden gescheiden allebei waren ze redelijk tevreden met hun leven, allebei waren ze niet driftig op zoek naar een man en allebei waren ze aan vakantie toe.

Fiona had geen kinderen, Flora slechts één dochter die op dat moment bijna is afgestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam.

Een paar weken zon in het voordelige seizoen zagen ze wel zitten. Boeken en bikini mee en verder geen vast plan.

Ze hadden zelfs geen auto gehuurd, maar zijn afgehaald van het vliegveld door de firma die hun de vakantiestudio op de tweede etage van een flatgebouw in Altea verhuurde.

Zij belandden met de voor veel reizigers overbekende vermoeidheid in hun studio. Vroeg opstaan voor de eerste vlucht, belachelijk lange wachttijden op Schiphol en het langdurig gebrek aan zon van de laatste maanden, maakte dat ze neerploffen op de bedden en elkaar aankeken en zeiden, ‘willen we er nog uit om te eten, of gaan we slapen en zien we morgenochtend wel verder.’

Flora voelde voor een ommetje en een paar *tapas*. Fiona, die een week van nachtdiensten achter de rug had, ging mee, maar niet van harte.

In de tapasbar aan de boulevard verdreef een glas droge sherry met een bakje vers geroosterde amandelen en een schaalje olijven de opkomende vermoeidheid en begon zelfs Fiona zich weer wakker te voelen.

Zo wakker dat ze recht in de ogen keek van een goed gebouwde Spanjaard aan de bar. Wat een stuk, dacht ze en hij dacht blijkbaar hetzelfde van haar, want binnen tien minuten zat hij met een schotel schaaldieren aan hun tafeltje.

De gesprekken met de vrijgevlige Spanjaard die niet zuinig was met het bestellen van wijn en *tapas* ging in gebrekkig Engels zijnerzijds.

Fiona viel voor hem als een blok en hij viel voor Fiona.

‘Kortgeleden gescheiden,’ zei hij, ‘veel verdriet, maar nu heel blij met de ontmoeting van twee mooie vrouwen,’ waarbij hij Flora vluchtig bekeek en Fiona met open mond

aanstaarde.

Vijf glazen robuuste wijn later konden Fiona en Fernando het zo goed met elkaar vinden dat ze aan het wankele tafeltje mekaar begonnen te zoenen. Flora wist niets beter te doen dan de laatste restjes uit de diverse schaaltes te eten, terwijl ze geen honger meer had.

Na de eerste omhelzingen scheen Fiona volkomen verkocht te zijn en omdat Fernando in de richting van Alcoy bleek te wonen, wat een heel eind weg is, nodigde ze hem uit in de studio voor een drankje.

Ze realiseerden zich niet dat ze nog geen boodschappen hadden gedaan en dat hun koffers nog niet eens waren uitgepakt.

Flora zag met grote verbazing hoe haar vriendin van het ene moment op het andere hun vriendschap verkwanselde voor een totaal onbekende man, waarvan ze niets maar dan ook helemaal niets wist.

Hier stond ineens een Fiona die de gevoelens van haar vriendin volkomen negeerde en het, eenmaal aangekomen in de studio, presteerde om aan Flora te vragen of ze het heel erg zou vinden om die nacht op de slaapbank in de woonkamer te bivakkeren omdat 'Fernando en ik elkaar graag wat beter willen leren kennen.'

En Fernando stribbelde niet tegen. Hij had wel eens gehoord dat Nederlandse en Zweedse vrouwen makkelijk te krijgen zijn, maar zo makkelijk. Bingo.

Flora was zo aardig om haar koffer uit de slaapkamer weg

te halen, haar make-up tas en haar boeken van het houten tafeltje tussen de twee bedden mee te nemen naar de woonkamer, waar de twee tortelduifjes inmiddels op de bank waren beland.

Fernando vond het helemaal geen probleem dat ze niets in huis hadden om te eten of te drinken, integendeel, het leek of zijn begeerte toenam toen Flora haar spullen uit de slaapkamer haalde.

Flora was zo overrompeld door dit gedoe dat in haar ogen zo helemaal niet paste bij de Fiona die ze al jaren dacht te kennen, dat ze niet wist wat ze hiermee aan moest.

Toen ze later haar bedje spreidde op de bank en een boek pakte om nog even te lezen, bleef ze of ze wilde of niet getuige van een zich woest ontwikkelende liefdesdans, waarbij ze urenlang het gekreun en het gehijg moest aanhoren in de piepkleine tweepersoons vakantiestudio.

‘Sorry, sorry, *lo siento*,’ zeiden de tortelduifjes de volgende morgen om een uur of elf, toen Flora al lang de deur uit was geweest om broodjes en een pak koffie te kopen. Met zijn drieën zaten ze aan de piepkleine houten ontbijttafel.

Toen Fernando even naar buiten ging om wat uit zijn auto te halen, vroeg Fiona poeslief, ‘je vindt het toch wel goed hè, dat ie blijft, ik weet zeker dat jij me dit gunt, vind je hem ook geen schat? Oh, wat ben ik gelukkig.’

Flora was te verbouwereerd om voor zichzelf op te komen. Zwijgend schonk ze voor zichzelf een kop koffie in zonder te vragen of Fiona ook nog een kopje wilde.

Dat was haar enig merkbare verzet.

Omdat Flora voor geen goud het derde wiel aan de wagen wilde zijn, vertrok ze naar het strand dat nog kil en verlaten was maar waar de zee haar de lucht gaf die ze nodig had. ‘Wie had dat ooit van Fiona gedacht,’ dacht ze, ‘wat een hitsige nachtzuster.’

De tortelduifjes bleven tortelen. Ze schenen in een ballon te leven waarbij niemand anders uit hun omgeving meer telt. ‘Sorry’ zeggen was er al lang niet meer bij. Flora werd vriendelijk getolereerd en af en toe uit een vorm van beleefdheid mee uit gevraagd, maar wanneer ze daarop ‘nee, dank je’ zei, kon ze de opluchting van hun gezichten lezen.

Gelukkig was het mooi zonnig weer. Flora kon overdag uren aan het strand zitten lezen en omdat ze van joggen hield, maakte ze lange wandelingen in de omgeving.

Tijdens die wandelingen stuitte ze op een kleine sinaasappel en citroenen boomgaard waarin een authentieke boerwoning, een *finca*, te huur stond. En zoals Fiona viel voor ene Fernando, zo viel Flora voor die oude finca.

Nog tijdens deze vakantie die zo heel anders uitviel dan Flora had gedacht, legde ze contact met de eigenaar en besloot ze de *finca* te huren. Er stond een schuur bij die ze kon opknappen en waar ze yogalessen kan gaan geven. Met de opbrengst van haar huis in Abcoude kan ze hier heel lang en prettig wonen, zonder dat ze gestrest hoeft te raken van een baan of van financiële zorgen. Da’s dan achteraf bezien een mooi cadeautje van haar ex, die haar des-

tijds bij de scheiding een woninkje toebedeelde voor haar en hun dochter.

Met het spaargeld van haar overleden ouders kan ze zich rustig wijden aan haar piano en aan haar yoga op een plek waar de zon bijna altijd schijnt met de zee binnen loopafstand. Je hoeft tenslotte niet perse oud en gepensioneerd te zijn om in Spanje te wonen.

Nadat Flora al deze beslissingen had genomen kroop ze 's avonds blij onder de dekens van de bedbank in de vakantiestudio.

Inmiddels stoorde ze zich al niet eens meer aan de nachtelijke geluiden uit de slaapkamer. In Abcoude was ze ook gewend geraakt aan langs denderende treinen.

Terug op Schiphol vertelde Flora aan Fiona van haar plan om zich voor goed te vestigen aan de Costa Blanca.

‘Hoi, dan kan ik vaak bij je logeren, Flora.’

‘Zeker weten van niet,’ zei Flora en vervolgde, ‘vanaf nu heet ik Flor op zijn Spaans.’

De verkoop van haar huis in Abcoude was niet de moeilijkste stap voor Flor's definitieve verhuizing naar Spanje.

Ook al vonden de burens haar plan dom en vertelden zij haar keer op keer dat Spanje alleen maar leuk is om te overwinteren, dat het in januari zo kan waaien dat je er gek van wordt en dat het in de zomer bij een hitte van meer dan 35 graden hoogst onplezierig is om de hele dag onder een lawaaierige airco te moeten doorbrengen of ongewild met kletsnatte haren te moeten rondlopen alsof je net opduikt uit de Middellandse zee.

Deze adviezen sloeg Flor in de wind. Ook al had ze niet alle seizoenen meegemaakt, ze ging er van uit dat er meer mensen woonden die wisten hoe met verzengende hitte om te gaan. Niet op het strand gaan zitten tussen 11 en 4 uur maar net als de Spanjaarden rustig aan na zessen met de hele familie een parasol op zetten en een koele duik nemen of rustig over de zee staren zonder een vin te verroeren. Veel water drinken, siësta's houden en in de schaduw lopen. Zoiets.

Flor's vastberadenheid wankelde destijds alleen wanneer ze dacht aan Léonie haar dochter, die weliswaar in Amsterdam studeerde en daar ook op kamers woonde, maar waarmee ze nog steeds een hele warme band had. Zou die band breken, zouden ze nu uit elkaar groeien? Daar heeft ze wèl nachten wakker van gelegen.

Sinds haar derde jaar heeft Flor alleen voor Léonie gezorgd. Vader Leo verdween toen bijna geruisloos uit hun leven. Een piloot die alweer een nieuwe vriendin had en ditmaal een doorzetster en geen one-night-stand want samen begonnen ze al snel een reisbureau in Bangkok en later vertrokken ze naar San Diego in Californië om daar een bedrijfje op te zetten, waarvan Flor de naam nooit heeft willen weten.

Flor betreurt het nog altijd dat ze haar kind naar haar ex-man heeft vernoemd, nu ze zo min mogelijk aan hem wil worden herinnerd. Da's één les die ze heeft geleerd, maar meer kinderen zal ze nooit krijgen, dus heeft die wetenschap geen waarde.

De vernederingen en de smoezen waarmee Leo tijdens hun korte huwelijk thuis kwam van zijn reizen waarbij hij vreemd ging en vreemd rook hebben haar dieper gekwetst dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

De eerste schermutselingen over zijn vreemdgaan begonnen al tijdens de zwangerschap van Léonie. Toen Flor zes maanden ver was, was ze een beetje bang om met haar man uitgebreid te vrijen, bang dat er iets met het kind zou kunnen gebeuren. Leo nam meteen maatregelen, alsof het niet ook zijn kind was.

Hij kreeg een verhouding met een grondstewardess, een vrolijk blonde meid, die hij ook mee naar huis nam en voorstelde als een vrouw die voor korte tijd een kamer zocht omdat haar nieuw flat pas over twee maanden zou worden opgeleverd. Moniek heette ze en Moniek kreeg van Leo een opblaasmatras op de babykamer. Dat kon immers best zolang de baby er nog niet was.

Het kon niet uitblijven dat Flor het tweetal betrapte op die matras.

Tegen deze vernedering was ze, zo hoogzwanger, niet opgewassen. Haar radeloosheid over 'wat nu' duwde ze weg achter een onverschillig masker. Het kind ging voor.

Moniek vertrok overigens uit zichzelf na deze gebeurtenis en Leo betuigde geen spijt. Waarschijnlijk hadden ze het opblaasbed nu ergens anders neergelegd want Leo bleef fluitend thuishkomen.

Toen Léonie bijna één jaar was, ontdekte Flor weer dat er iets aan de hand was met haar man, die vrolijke altijd

zonverbrande flierefluiter, die er zo prachtig aantrekkelijk uitzag in zijn donkerblauwe uniform. Hij gedroeg zich anders, hij rook anders, zijn aftershave was plotseling heel kruidig en zwoelig zoet geworden. Tja, ditmaal was het een liefvallige Thaise dame die zijn hoofd op hol bracht. Ze was werkeloos en zielig, maar Flor weigerde toen pertinent haar tijdelijk in huis op te nemen.

‘Niet weer,’ zei ze tegen Leo, maar wat hij ‘niet weer’ deed, werd niet duidelijk.

Ze gingen nog een keer met zijn drieën oergezellig naar Ibiza op vakantie, maar Flor herinnerde zich later dat ze vaak schichtig om zich heen keek om te zien naar welke vrouwen Leo stond te staren.

Eénmaal hadden ze een goed gesprek. Eénmaal heeft zij hem huilend gevraagd, gesmeekt bijna, hiermee op te houden. Eénmaal zei hij, ‘maar ik hou toch alleen van jou, meisje!’

Dit soort zaken deden hun huwelijk geen goed en toen hij vlak voor de derde verjaardag van zijn dochter aankondigde dat hij het echt niet kon helpen maar nu de liefde van zijn leven had gevonden, brak er iets definitief in Flor en heeft zij hem bijna letterlijk de deur uitgetrapt.

Deemoedig gedrag volgde. Zij mocht het huis houden en kreeg keurig alimentatie.

Overleven, doorgaan, werd haar devies, maar het heeft haar wel heel lang achterdochtig gemaakt jegens mannen.

‘Waarom flirt je er niet eens lekker op los?’ adviseerde Léonie als lachende onbezonnen tiener al, maar wat wist zij

ervan, dacht Flor en hoopte dat haar dochter in de toekomst aardiger mannen tegen het lijf zou lopen.

Haar dochter alleen in Nederland achterlaten, dat was een opgaaf. Ook al kon je met Easy Jet heel goedkoop naar Alicante vliegen. Alles zou zeker anders worden.

Maar zodra haar dochter een vriendje had zou ook weer alles anders worden, zou zij als moeder absoluut niet meer op nummer één staan en dat zou daarna altijd zo blijven.

‘Doen, mam, gewoon durven doen,’ zei Léonie, waarbij ze haar moeder omhelsde en een passant de kleine kammen uit haar opgestoken haar trok, zodat Flor er ineens veel jonger uitzag.

Tijd voor vernieuwing dus, op naar de hitte en de wind, op naar een beeldige *finca* tussen de citrusbomen, op naar een rustig leven, dat zorgelozer en lichter zou zijn. Letterlijk en figuurlijk. Op naar een verrukkelijke plek waar in het begin van ieder jaar de amandelbomen opgetogen in rozige bloei staan.

Jack Fisher is nogal verbaasd wanneer hij een telefoontje van Flor krijgt. Hij kent haar van de Hollandse Soos, waar hij geregeld kwam met zijn Nederlandse vrouw Olga en waar hij af en toe blijft komen ook al is Olga een paar jaar geleden overleden.

‘Ik zou me over die Ricardo maar geen zorgen maken,’ antwoordde Jack. ‘Die komt wel weer boven water. Zijn vrouw weg, hij ook even er vandoor. Ik heb hem overigens een paar dagen geleden nog gezien bij het pompstation

even buiten Altea. Joviaal als hij kan zijn nodigde hij me uit voor een drankje in een bar verderop. Ik heb *ja* geknikt en het niet gedaan. Story of my life. Ik ken hem nauwelijks en hij weet vast niet eens mijn naam. Of ik morgen rond elf uur even ter hoogte van het postkantoor langs de boulevard wil lopen om te zien of die man die zich uitgeeft als de zoon van van Heusden geen kwade bedoelingen heeft? Flor, op klaarlichte dag. Wat haal je je in je hoofd? Nou ja, misschien ben ik morgen in de buurt, maar misschien ook niet.'

'Je hebt gelijk, Jack,' zegt Flor gerustgesteld. 'Wat kan er hier nou helemaal gebeuren.'

Ricardo van Heusden is een paar dagen geleden niet alleen door Jack Fisher gespot. Hij heeft toen ook gewoon thuis geslapen. Dat had enige voeten in de aarde al staan zijn kerrie kleurige Marokkaanse slippers er nu wat verloren bij.

RICARDO 'RIK' VAN HEUSDEN

Hij leek wel blind. Kon geen hand voor de ogen zien. Hij stond op, bewoog, schopte tegen iets en viel op de betonnen vloer. Het rook hier naar uitlaatgas en natte bladeren. Hij zwaaide met zijn armen en stootte iets aan. Metaal, een auto.

'Denk,' zei hij tegen zichzelf. 'Denk eens na, man.'

Zijn herinnering kwam terug: sexshow, klanten, *tapas*, drank, veel drank. 't Was niet bijster gezellig geweest maar voldoende duur om te voelen dat hij iemand van betekenis

was, iemand waar de mensen naar opkeken.

‘Maar waar ben ik nu?’ Hij bewoog zijn handen over het metaal. Aha, een deurkruk. Hij trachtte de deur te openen. Op slot. Sleutels?

Geen sleutels. Hij zocht in zijn zakken. Portefeuille was er wel. Sleutels, nee. Hij voelde een stekende hoofdpijn opkomen, maar zijn ogen deden geen pijn. Misschien ben ik toch niet blind, dacht hij.

Oh ja, hij was na het diner, een late sexshow en nog een afzakkertje in een bar met het meisje met het fooientruitje teruggereden uit Moraira, alleen door de bergen.

Zijn klanten had hij nog afgezet bij hun hotel.

Rik van Heusden stond midden in de nacht in zijn eigen garage en zocht met zijn handen langs de muur om het lichtknopje te vinden. Zijn sleutelbos in de afgesloten auto. Opgesloten in zijn eigen giga garage, die hij deelde met buurman Hans die vroeger bij hem in dienst was geweest. Een garage als verbinding tussen zijn twee riant villa’s, waarvan Hans er één mocht huren. Dan moest hij nu Hans maar uit zijn bed bellen, want dat kon hij Anita zijn vrouw niet aandoen. Ook al was het vast bijna dag, hij was er niet de man naar om op een betonnen vloer te gaan slapen. Hij zocht naar zijn mobiel om de buurman te waarschuwen dat hij vast zat in hun gezamenlijke garage.

HANS BOOTSMA

Welke gek haalde het in zijn hoofd om midden in de nacht te bellen. Eva, zijn vrouw, deed dat nooit. Was het een truc

van inbrekers om te zien of er iemand thuis was? Hans ging rechtop zitten en plantte zijn voeten stevig op de vloer alsof hij kracht wilde verzamelen.

Met zijn linkerhand greep hij zijn mobiel en met de rechterhand opende hij het laatje naast zijn bed en greep naar zijn revolver.

Ach, die diep donkere dronken stem, hij had het kunnen weten. Zijn voormalige baas, die in noodgevallen altijd op hem rekende als een *vriend*.

‘Hallo Rik, alles oké?’

Hans grinnikte, terwijl hij luisterde naar de klagerige, beverige stem waarin een paniekerige ondertoon van Rik, die zei dat hij opgesloten zat in hun garage en dat zijn sleutels in zijn afgesloten auto moesten liggen. Of Hans alsjeblieft zo vriendelijk wilde zijn om hem te verlossen, zonder dat Anita wakker zou worden.

‘Ik kom er aan,’ zei Hans en legde de revolver terug op zijn plek.

Zelfs na vijf jaar klonk zijn antwoord aan zijn voormalige baas automatisch onderdanig. Waarom zeg ik zo gedwee dat ik er aan kom? Ik ben zijn butler niet.

Toen Hans merkte dat hij zijn pas versnelde, dwong hij zichzelf langzamer te lopen. Hij was tenslotte niet meer jong. In het voorbijgaan trok hij een stukje van het rolgordijn in de woonkamer omhoog, maanlicht kwam de kamer binnen. Maanlicht.

In de verte glinsterde de Middellandse zee.

Het romantische licht deed hem denken aan Eva, zijn